

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

การพัฒนาประเทศในปัจจุบันนี้ ได้มีการดำเนินการให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งได้กำหนดขึ้นบนพื้นฐานการเสริมสร้างทุนของประเทศทั้งทุนทางสังคม ทุนเศรษฐกิจ และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง ยึด “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” และอัญเชิญ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาคคนและสังคมไทย จึงให้ความสำคัญลำดับแรกกับการพัฒนาคุณภาพคน เนื่องจาก “คน” เป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกันเป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุลทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้ และทักษะความสามารถ เพื่อให้เพียบพร้อมทั้งด้าน “คุณธรรม” และ “ความรู้” ซึ่งจะนำไปสู่การคิดวิเคราะห์อย่าง “มีเหตุผล” รอบคอบและระมัดระวัง ด้วยจิตสำนึกในศีลธรรมและ “คุณธรรม” ให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและสามารถตัดสินใจโดยใช้หลัก “ความพอประมาณ” ในการดำเนินชีวิตอย่างมีจริยธรรม ซื่อสัตย์สุจริต อดทนขยันหมั่นเพียร อันจะเป็น “ภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี” ให้คนพร้อมเผชิญต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นและสังคมที่สงบสันติสุข ขณะเดียวกันเป็นพลังในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจให้มีคุณภาพ มีเสถียรภาพและเป็นธรรม รวมทั้งการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เป็นฐานการดำรงชีวิตและการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน นำไปสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549)

ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมไทยมีลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคใต้ที่มีปัญหาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนใต้ เป็นปัญหาที่มีลักษณะยึดเยื้อต่อเนื่อง ได้ส่งผลกระทบต่ออย่างมากต่อการดำรงชีพและวิถีชีวิต ประจำวันของประชาชน จากข้อมูลศูนย์ประสานงานวิชาการให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศว.ชต.) (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2552) ระบุว่า จากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมถึงบางส่วนของจังหวัดสงขลา ตั้งแต่ ปี 2550-2552 มีเหตุการณ์รวมทั้งสิ้น 2,478 ครั้ง มีจำนวนผู้บาดเจ็บ 5,561 ราย มีจำนวนผู้เสียชีวิต 1,390 คน มีจำนวนผู้ได้รับผลกระทบในครอบครัวของผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตรวม 4,400 คน โดยเหตุรุนแรงเกิดขึ้นมากที่สุดคือ ปัตตานี รองลงมา คือ นราธิวาส ยะลา ตามลำดับ สำหรับสงขลา มีจำนวนน้อยครั้งกว่าจังหวัดอื่น แต่

แนวโน้มเพิ่มมากขึ้นและมีผู้ได้รับความเสียหายมากขึ้นสัมพันธ์กับจังหวัดที่เกิดเหตุการณ์ เรียงตามลำดับคือ ปัตตานี นราธิวาส ยะลาและสงขลา

ประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น โดยพื้นฐานแล้วยังขาดโอกาสหรือมีโอกาส การเข้าถึงสถานบริการของภาครัฐน้อยมาก การศึกษาการรับรู้โดยเฉลี่ยน้อยกว่าภูมิภาคอื่น สุขภาวะทางอนามัยและสาธารณสุขมีอัตราต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ภาวะทางเศรษฐกิจมีการลงทุนเพิ่มเติมหรือพัฒนาความเจริญยังไม่ดีนัก เหล่านี้เป็นเหตุผลและปัจจัยสำคัญที่เป็นบ่อเกิดของความไม่เข้าใจ ส่งผลต่อการสื่อสารที่ยังไม่ดีเท่าที่ควร จากความรุนแรงของปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและยาวนาน นอกจากจะกระทบทางด้านร่างกายและทรัพย์สินแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อจิตใจด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบต่อเด็กและสตรีซึ่งเป็นกลุ่มที่บอบบางและช่วยเหลือตัวเองได้น้อย (สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดสงขลา, 2551)

ปัจจุบัน ปัญหาความยากจนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังเป็นปัญหาต้องแก้ไขเร่งด่วนที่ทางรัฐบาลกำหนดเป็นนโยบาย โดยอยู่ภายใต้ยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมั่นและเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทั้งสามจังหวัดมีแนวโน้มดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามสัดส่วนคนจนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อีกยังสูงกว่าสัดส่วนคนจนของประเทศและสูงกว่าสัดส่วนคนจนภาคใต้อีกค่อนข้างมาก นอกจากนี้การมีงานทำซึ่งเป็นปัจจัยที่สอดคล้องกับการมีรายได้ และโยงไปถึงสัดส่วนคนจน พบว่า อัตราการว่างงานของจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี สูงกว่าอัตราว่างงานของภาคใต้อีกค่อนข้างมาก (ศูนย์สารสนเทศแห่งชาติ, 2554)

การจัดระบบการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นมีการแบ่งเป็น 2 ประเภทกล่าวคือ การศึกษาในโรงเรียนสายสามัญและการศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่มีระบบการบริหารจัดการที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน โรงเรียนสายสามัญจะเน้นการศึกษาที่จะนำไปสู่การเข้าเรียนในระบบอุดมศึกษาและการประกอบอาชีพ แต่สำหรับในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จะให้ความสำคัญกับวิชาตามหลักศาสนาควบคู่กับวิชาสามัญ ดังนั้นเยาวชนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์มากกว่าการเรียนในโรงเรียนสามัญ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษารายวิชาด้านทักษะและความรู้ด้านวิชาสามัญของเยาวชนมีภาวะที่ต่ำกว่าที่อื่น เยาวชนขาดโอกาสในการแข่งขันการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือระดับที่สูงขึ้น ประกอบภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวยากจน จึงมีอัตราการเรียนต่อต่ำกว่าภาคอื่น ๆ การที่เยาวชนที่อยู่ในชุมชนไม่ได้ศึกษาต่อและขาดทักษะความรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งจะเป็นช่องทางที่จะทำให้กลุ่มผู้ที่ไม่หวังดีชักจูงไปในทางที่ผิดได้ เช่น การเป็นแนวร่วมเพื่อการแบ่งแยกดินแดน การมั่วสุมติดยาเสพติด ฯลฯ ที่จะส่งผลต่อความสงบสุขของประเทศชาติได้เพราะ เยาวชนคือกำลังที่สำคัญของชาติในอนาคต ที่จะช่วยพัฒนาชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป และสอดคล้องกับการศึกษาวิถีชีวิตของเยาวชนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับความคาดหวัง

ของสังคมมุสลิมและซัดหลักศาสนาอิสลาม กล่าวคือ การให้ความสำคัญกับการศึกษาวิชาสามัญมากกว่าวิชาศาสนา ไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีการเกี่ยวข้องกับอบายมุข ไม่มีงานทำ ไม่ให้ความสำคัญและหลีกเลี่ยงการบำเพ็ญประโยชน์และเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน และส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเยาวชนมีส่วนร่วมในสถานการณ์ความไม่สงบในปัจจุบัน และเยาวชนในเมืองมีความเห็นต่อสาเหตุที่เยาวชนมีส่วนร่วมเพราะรับคำสอนที่ผิดและเยาวชนในชนบทเห็นว่าเยาวชนมีส่วนร่วมเพราะถูกหลอกเพราะต้องการค่าจ้าง (ดลมนรรัตน์ บากาและ เกษตรชัย และหิม, 2551)

ปัญหาด้านการศึกษาและการเรียนรู้ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาของเยาวชนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัตตานี ยะลา นราธิวาส ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนสอบ O-net เฉลี่ย 5 วิชาหลัก ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศมาก โดยในปีการศึกษา 2549 นักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สอบได้คะแนน O-net เฉลี่ยเพียงร้อยละ 31.29 และลดเหลือเฉลี่ยร้อยละ 30.39 ในปี 2551 และลดลงอย่างมากเหลือเพียง ร้อยละ 27.54 ในปี 2552 ขณะที่ค่าเฉลี่ยของประเทศในปี 2552 มีร้อยละ 33.57 นอกจากนี้ยังมีปัญหาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนที่มีค่าเฉลี่ยคะแนน O-net ต่ำกว่าโรงเรียนรัฐค่อนข้างมากอีกด้วย ซึ่งปัญหาดังกล่าวมีแนวโน้มที่รุนแรงขึ้นเนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ศรัทธาและนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษา/จัดการเรียนการสอนศาสนาควบคู่วิชาสามัญ โดยในปีการศึกษา 2552 พบว่า จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐร้อยละ 70 อยู่ในโรงเรียนเอกชนร้อยละ 30 แต่ในทิศทางที่กลับกันในระดับมัธยมศึกษามีนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนของรัฐเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2553)

จากปัญหาดังกล่าว ทางภาครัฐได้กำหนดนโยบายและแผนพัฒนาอาชีพสำหรับประชาชน โดยกลุ่มเยาวชนเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการพัฒนาเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ และโอกาสแข่งขันในการเข้าศึกษาในระดับสูงขึ้นน้อยกว่าภูมิภาคอื่น รวมทั้งปัญหาความยากจนของครอบครัว จึงจัดโครงการฝึกอบรมอาชีพเสริมทักษะสำหรับเยาวชนเพื่อพัฒนาอาชีพและรายได้เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน การว่างงาน และการใช้ชีวิตของเยาวชนในสามจังหวัด แต่หากมองในอีกทางออกหนึ่งสำหรับปัญหาของเยาวชน นั่นคือ การให้การศึกษาที่นอกเหนือจากแหล่งการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาจจะเป็นการศึกษานอกระบบ เพื่อให้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพต่อไป โดยส่วนใหญ่จะถ่ายทอดความรู้ในรูปแบบของการฝึกอบรมในหลักสูตรอาชีพต่าง ๆ ซึ่งการจัดอบรมอาชีพจะได้ผลดีนั้นจะต้องเป็นที่ยอมรับของผู้รับบริการ สอดคล้องกับความต้องการและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เห็นผลได้จริง (ปกรณ ปรีชาวุฒิเดช, 2552)

จากสภาพปัญหาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ด้านสภาพสังคม ความยากจน ด้านการศึกษาและความสำคัญของการพัฒนาเยาวชนดังที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการพัฒนาเยาวชนให้มี

ความรู้และทักษะด้านอาชีพที่สอดคล้องกับการต้องการจะเป็นแนวทางทำให้เยาวชนได้มีทางเลือกในการพัฒนาให้สอดคล้องกับศักยภาพของตนเอง และการสำรวจความต้องการด้านฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นสำหรับเยาวชนจึงมีความจำเป็นและมีความสำคัญในการได้รับทราบความต้องการ ลักษณะรูปแบบ รวมทั้งปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการ เพื่อเป็นแนวทางกำหนดรูปแบบพัฒนาเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ได้รับการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ด้านวิชาชีพที่หลากหลายและสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในด้านการพัฒนาอาชีพเยาวชน จะช่วยให้เยาวชนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการมีอาชีพเสริมในระหว่างเรียนและเป็นการดึงพลังอันมีค่าในตัวของเยาวชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์และไม่ก่อให้เกิดปัญหาของสังคม และไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในสถานการณ์ความไม่สงบ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพของเยาวชนในการพัฒนาสังคมชายแดนใต้ได้อย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ระหว่างเยาวชนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โรงเรียนมัธยมศึกษา และศูนย์บริการการศึกษานอกกระบวนและการศึกษาตามอัธยาศัย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้
4. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียนและประเภทโรงเรียน
5. เพื่อศึกษาสาขาวิชาชีพที่ต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแหล่งข้อมูลความต้องการฝึกอบรมระยะสั้นของเยาวชนให้กับสำนักส่งเสริมและการศึกษาต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเยาวชนได้นำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตร รูปแบบ วิธีการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นสำหรับเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้สอดคล้องกับความต้องการและเกิดประโยชน์สูงสุด

2. ทราบข้อมูลความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้นของเยาวชนทั้งลักษณะ รูปแบบ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการและสาขาวิชาชีพที่ต้องการฝึกอบรมเป็นกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรม โครงการสำหรับเยาวชนและเป็นข้อมูลในการศึกษาวิจัยเรื่องเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 191,518 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.1 เยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาของจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา ซึ่งประกอบด้วยอำเภอจะนะ เทพา นาทวี และสะบ้าย้อย จำนวน 113,520 คน

1.2 เยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลาซึ่งประกอบด้วยอำเภอจะนะ เทพา นาทวี และสะบ้าย้อย จำนวน 54,646 คน

1.3 เยาวชนนอกระบบการศึกษาในศูนย์บริการการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยของจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสงขลาซึ่งประกอบด้วยอำเภอจะนะ เทพา นาทวีและสะบ้าย้อย จำนวน 23,352 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 460 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มมาจากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทางสถิติของ Yamane (Yamane, 1967) มีขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ 1 ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. เยาวชนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	113,520	158
2. เยาวชนโรงเรียนมัธยมศึกษา	54,646	145
3. เยาวชนศูนย์บริการการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย	23,352	157
รวม	191,518	460

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา ประเภทโรงเรียน จังหวัด รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน จำนวนสมาชิกในครอบครัว สภาพการพักอาศัยอยู่กับ สภาพครอบครัวของ บิดา มารดา อาชีพบิดา อาชีพมารดา

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพ ระยะสั้น ได้แก่ ลักษณะความต้องการ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการและสาขาวิชาชีพที่ต้องการ ฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะความต้องการ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการ สาขาวิชาชีพที่ต้องการ วิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยใช้ ค่าความถี่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น ของเยาวชนใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้สถิติทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ตัวอย่าง t-test, One – Way ANOVA และเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

5. สถานที่เก็บข้อมูล

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โรงเรียนมัธยมศึกษาและศูนย์บริการการศึกษานอก ระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลาซึ่งประกอบด้วย อำเภอจะนะ เทพา นาทวีและสะบ้าย้อย

6. ช่วงเวลาในการทำวิจัย

ดำเนินการศึกษาวิจัยระหว่างเดือนมกราคม – ตุลาคม 2554

นิยามศัพท์เฉพาะ

เยาวชน หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15-25 ปี ที่ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โรงเรียนมัธยมศึกษาและศูนย์บริการการศึกษานอก ระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยของจังหวัด (กศน.) ที่อาศัยอยู่ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ความต้องการด้านการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น หมายถึง ความประสงค์และความสนใจที่จะ เข้ารับการฝึกอบรมสาขาอาชีพตามขั้นตอน กระบวนการตามหลักสูตรที่กำหนด เพื่อพัฒนาให้เยาวชน ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความรู้ความสามารถด้านอาชีพที่ใช้ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ

การฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ ด้านอาชีพกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 1 เดือน โดยมีขั้นตอน วิธีการที่มุ่งเน้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเกิด กระบวนการเรียนรู้ทางด้านอาชีพสาขาวิชาต่าง ๆ

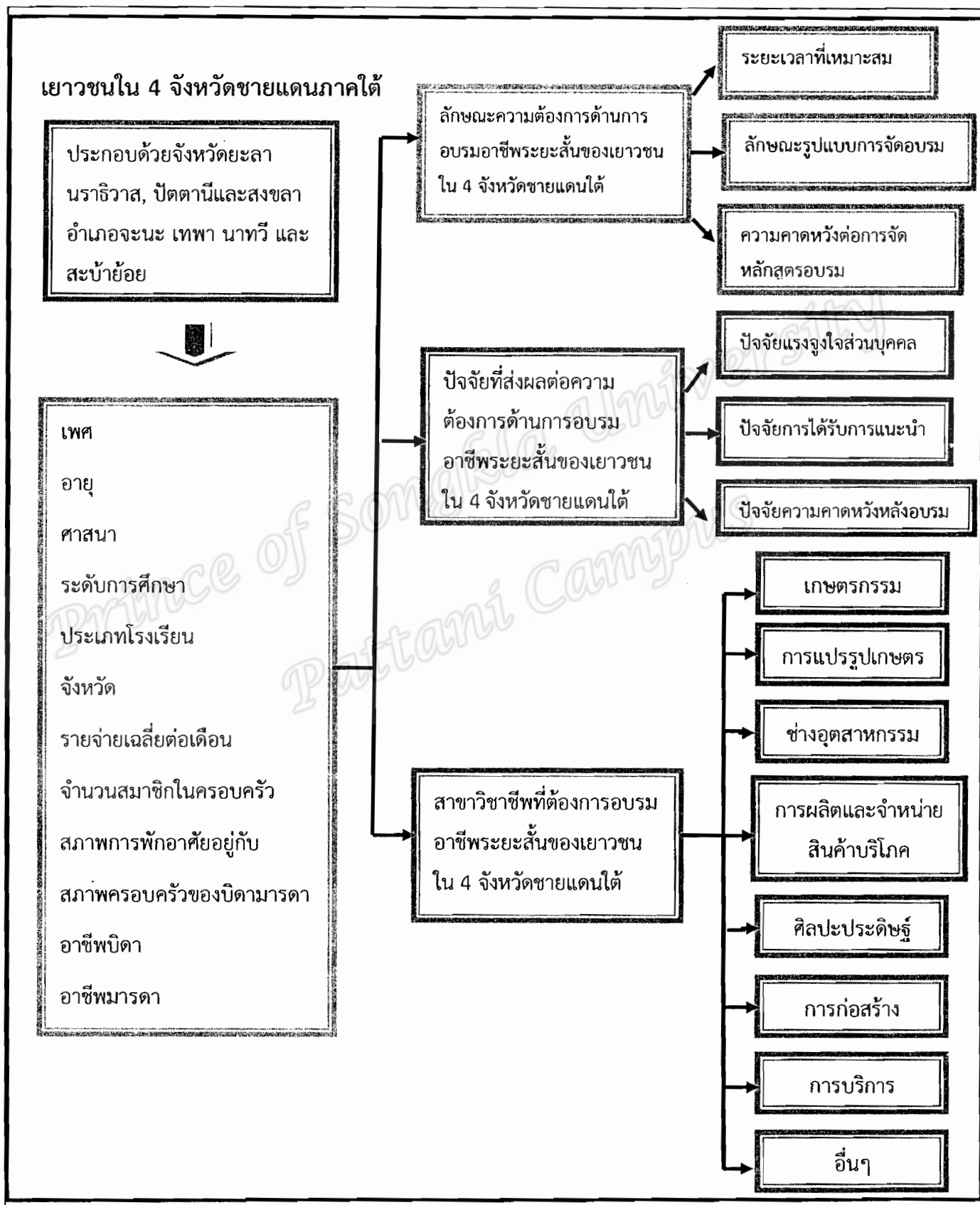
ลักษณะความต้องการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น หมายถึง รูปแบบ วิธีการ กระบวนการ ระยะเวลาที่เหมาะสมรวมทั้งลักษณะหลักสูตรของการฝึกอบรมที่เยาวชนต้องการรับการฝึกอบรม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น หมายถึง สาเหตุและแรงจูงใจที่ทำให้ เยาวชนต้องการเข้ารับการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น ได้แก่ ปัจจัยแรงจูงใจส่วนบุคคล ปัจจัยการ ได้รับการแนะนำ ปัจจัยความคาดหวังหลังอบรม

สาขาวิชาชีพที่ความต้องการฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น หมายถึง ประเภท ความรู้ ความสนใจ ที่เยาวชนต้องการเข้ารับการฝึกอบรมด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเกษตรกรรม การแปรรูปการเกษตร ช่าง อุตสาหกรรม ด้านการผลิตและจำหน่ายสินค้าบริโภค ด้านศิลปะประดิษฐ์ ด้านการบริการ ด้าน การก่อสร้างและด้านอื่น ๆ

Prince of Songkla University
Pattani Campus

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย